

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa Z. T.
przeciwko G. K.
o zapłatę wynagrodzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 15 stycznia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu z dnia 21 sierpnia 2024 r., sygn. akt III APa 35/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2024 r. oddalił apelację powódki Z.T. oraz apelację pozwanego G.K. od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 10 października 2022 r., którym zasądzone od pozwanego na rzecz powódki kwotę 55.532,57 zł brutto tytułem zapłaty zaległego wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 4.845,79 zł tytułem zapłaty skapitalizowanych odsetek od kwoty zaległego wynagrodzenia za pracę, i oddalono powództwo w pozostałym zakresie (pkt 1) oraz nie obciążył powódki kosztami procesu strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym (pkt 2).

W ocenie Sądu Apelacyjnego na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd Okręgowy uwzględnił zakres obowiązków powódki, w szczególności rodzaj i ilość wykonywanej przez nią pracy, prowadzenie pełnej księgowości generującej

dużą ilość dokumentów, nadzór nad pracownikami, uczestnictwo w inwentaryzacjach, współpracę z osobami kontrolującymi. Prawidłowo też ocenił zeznania świadków D. C., P. P. i W. P., w oparciu, o które nie sposób przyjąć, że powódka pracowała codziennie przez ponad 27 miesięcy po sześć godzin nadliczbowych przez siedem dni w tygodniu, w tym w dni świąteczne i weekendy. Również przedstawiona korespondencja mailowa nie potwierdzała, aby powódka wykonywała pracę w takim wymiarze. Samo wysyłanie maili o późnych godzinach nie potwierdza ani sporządzania ich poza godzinami pracy, ani systematycznej pracy w wymiarze codziennie 14 godzin.

Powódka jako główna księgowa miała istotny wpływ na funkcjonowanie firmy, a z racji zajmowanego stanowiska miała elastyczny czas pracy, podczas którego załatwiała swoje prywatne sprawy, a nawet wykonywała prace zlecone na rzecz innych podmiotów. Jednocześnie w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy w żaden sposób nie dokonywał samodzielnie oceny stanu zdrowia powódki, a jedynie przez pryzmat jej wieku oraz zasad doświadczenia życiowego uznał, że nawet osoba od niej młodsza nie podołałaby wykonywaniu pracy w rozmiarze przez nią wskazywanym. Zresztą powódka sama przyznała, że pracowała dla pozwanego po dwie godziny nadliczbowe od poniedziałku do piątku, zaś ustalenie wysokości należnego jej wynagrodzenia dokonano na podstawie opinii biegłego sądowego, która to opinia nie była kwestionowana.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powódka zaskarżyła w całości skargą kasacyjną, domagając się jego uchylenia i rozstrzygnięcia sprawy co do istoty przez zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 531.794,81 zł oraz kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w innym składzie, a także zasądzenia od pozwanego na rzecz skarżącej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: 1) art. 278 w związku z art. 233 § 1 k.p.c., przez dokonanie ustaleń mających istotne znaczenie dla niniejszej sprawy bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny pracy, polegających na błędnym i

bezpodstawnym uznaniu, że stan zdrowia skarżącej nie pozwalał jej na pracę w wymiarze większym niż 2 godziny nadliczbowe w dni robocze od poniedziałku do piątku, co skutkowało zasądzeniem na jej rzecz jedynie kwoty 55.523,57 zł, chociaż ustalenia co do stanu zdrowia powinny zostać poczynione w oparciu o dowód z opinii biegłego, 2) art. 233 k.p.c., przez dowolną ocenę materiału dowodowego skutkującą dokonaniem ustaleń w całkowitym oderwaniu od faktów, których Sąd pierwszej i drugiej instancji nie wziął pod uwagę, a które zostały ujawnione: tj. wielkość przedsiębiorstwa pozwanego, roczne obroty, dochody, ilość zatrudnionych pracowników, rozwój firmy, rosnąca liczba dokumentów księgowych, pełna księgowość, 3) art. 233 k.p.c., przez dowolną ocenę pisma z UP w G. dotyczącego ofert pracy i wysokości wynagrodzenia, podczas gdy pismo to nie wskazywało gdzie ani na rzecz jakiego dokładnie podmiotu praca miałaby być świadczona oraz czy oferty pracy pochodzą od pracodawców porównywalnych z pozwanym, 4) art. 233 k.p.c., przez dowolną ocenę zeznań świadków D. C. i P. P., którzy pracowali u pozwanego do 2015 r., podczas gdy prawidłowa ich ocena prowadzi do wniosku, że już w 2015 r. skarżąca pracowała w godzinach nadliczbowych oraz że pracy już wtedy było na tyle dużo, że praca w godzinach nadliczbowych musiała być wykonywana, 5) art. 233 k.p.c., przez dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań W. P. w zakresie dotyczącym pracy skarżącej w godzinach nadliczbowych, chociaż pracował on u pozwanego w okresie objętym pozwem, 6) art. 244 w związku z art. 235² § 1 k.p.c., przez nieprzeprowadzenie zawnioskowanego przez skarżącą dowodu z dokumentu z akt CBS we W., podczas gdy informacje tam zawarte mają istotne znaczenie dla sprawy i wskazują na wykonywanie przez skarżącą pracy w od poniedziałku do niedzieli w godzinach nadliczbowych przekraczających 2 godziny.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na jej oczywiste uzasadnienie, gdyż *„dla każdego prawnika bez potrzeby głębszej analizy Sąd I i II instancji w sposób oderwany od zasad logicznego myślenia nie uwierzył powódce, pomimo materiału dowodowego potwierdzającego jej wersję zdarzeń”*. W szczególności, „Sąd nie dopuścił do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na temat stanu zdrowia skarżącej i jej możliwości pracy w godzinach nadliczbowych, mimo że takiego dowodu się domagała. Sąd orzekający zignorował

jej stanowisko i sam ocenił stan zdrowia skarżącej i możliwości pracy nie posiadając do tego wiedzy specjalistycznej”. Zdaniem skarżącej „za uzasadnioną podstawę skargi kasacyjnej należy uznać także obrazę art. 233 k.p.c., przez zaniechanie dokonania wszechstronnej oceny materiału dowodowego pod kątem zarzutów apelacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wobec tego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi.

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 10 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860).

Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem „rażącego”, „ewidentnego”, „kwalifikowanego” lub „oczywistego”, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587). Ponadto wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów

pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., II UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 Nr 4, poz. 76; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 513257).

W przedmiotowej sprawie wnioszek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przedstawienie licznych naruszeń art. 233 § 1 k.p.c. mających potwierdzać - w ocenie skarżącej - oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jest niczym innym jak polemiką z oceną stanu faktycznego sprawy oraz zebranego w jej toku materiału dowodowego. Rzeczywistym celem przedstawionej argumentacji jest próba przeforsowania korzystnej dla skarżącej oceny materiału dowodowego dokonanej w skardze, a nie wykazanie błędnego zastosowania/ niezastosowania przepisów prawa procesowego przez Sąd drugiej instancji, co świadczyłoby o kwalifikowanym naruszeniu danego przepisu stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. W swoim wniosku skarżąca eksponuje *de facto* wyłącznie swoje niezadowolenie z rozstrzygnięcia sprawy, zarzucając naruszenia co do oceny zebranego materiału, tj. art. 233 § 1 k.p.c. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny

materiału dowodowego poczynione w sprawie (zob. wyrok z dnia 9 września 2010 r., II UK 98/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 20). W orzecznictwie przyjmuje się też, że naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. nie może świadczyć o oczywistej zasadności skargi, bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów.

Skoro w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, to nie mogą one przemawiać również za oczywistą zasadnością skargi. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniem wynikającym z tego przepisu, a także wobec związania ustaleniami stanu faktycznego, na którym oparto zaskarżony wyrok (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2019 r., I UK 89/18, LEX nr 2638107). Rozpoznając skargę, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony ani do badania prawidłowości ustaleń faktycznych, ani do oceny dowodów dokonanych przez drugiej instancji. Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2018 r., I PK 50/17, LEX nr 2553397 i powołane tam orzeczenia).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[a.ł.]